

In een ziekenhuisbed liggen en intussen toch je vinger opsteken in de klas? Dat kan dankzij Bednet: via camera's en een internetverbinding kunnen langdurig zieke kinderen live lessen meevolgen in hun klas. 'Een uitstekend initiatief', vindt prof. dr. José Ramet, diensthoofd pediatrie van het UZA.

Kinderen die lange tijd niet naar school kunnen wegens ziekte, lopen niet alleen een leerachterstand op, ze missen ook het contact met hun klasgenootjes. Vandaar werd een vijftal jaar geleden Bednet vzw opgericht. Met behulp van een internetverbinding kunnen kinderen live lessen meevolgen in de klas. 'In het klaslokaal worden een computer, een scanner-printer en een camera geïnstalleerd', zegt Els Janssens, directeur van Bednet. 'Voor de patiënt volstaat een laptop met webcam. De apparatuur wordt gratis uitgeleend door Bednet en de internetlijnen worden kosteloos geïnstalleerd door Belgacom.'

Het kind kan van thuis of vanuit het ziekenhuis de camera bedienen en naar keuze op het bord of de klas richten. Het kan gewoon zijn vinger opsteken en met iedereen communiceren. En er kunnen ook teksten worden uitgewisseld, zodat het kind mee toetsen en taken kan maken. Bij problemen kunnen de school of de ouders contact opnemen met de regioverantwoordelijke van Bednet.

Het mooiste moment

Bednet richt zich tot kinderen van zes tot achttien jaar. Janssens: 'Als we een aanvraag krijgen, gaan we eerst samenzitten met alle betrokkenen: de ouders, de schooldirectie, de leerkrachten, het

CLB ... Als alle partijen het project zien zitten, wordt de apparatuur geïnstalleerd. De eerste keer dat het kind en de klasgenoten elkaar kunnen zien, is altijd een mooi moment.' Het aantal lessen dat de patiënt volgt, hangt af van zijn toestand en behandelings-schema. 'Met Bednet heeft het kind meer kans om te kunnen overgaan naar het volgende schooljaar', zegt Janssens.

Momenteel maken meer dan honderd kinderen in Vlaanderen gebruik van Bednet. Zowat de helft zijn kankerpatiënten. Tien tot vijftien procent van de Bednetters heeft een ongeval of operatie achter de rug. 'In het ziekenhuis is het gebruik van Bednet niet altijd vanzelfsprekend omdat

ZWAAIEN NAAR

De kinderen kunnen van thuis of vanuit het ziekenhuis de camera bedienen en naar keuze op het bord of de klas richten.

DE JUF

er vaak een druk verzorgingsschema is', legt Janssens uit. 'Toch is het ook daar een meerwaarde. Het onderwijs en het contact met de klas kunnen gewoon doorlopen. Zelfs een eenmalig contact maakt voor een kind al een verschil.'

'Het is een uitstekend initiatief', vindt ook prof. dr. José Ramet, diensthoofd pediatrie. 'Dankzij Bednet wordt een lang ziekenhuisverblijf wat aangenaamer en blijft de patiënt verbonden met zijn klasgenoten. De dagelijkse virtuele ontmoetingen bevorderen het genezingsproces en passen perfect in de filosofie van een kindvriendelijke afdeling pediatrie: de noden van het kind staan centraal.'

Prof. dr. Patrick Cras wordt vaak als consultierend arts betrokken bij vragen naar euthanasie. 'Ik ben altijd erg onder de indruk van de moed die patiënten tonen bij beslissingen over het levenseinde.'

UZA-medewerkers over een patiënt of moment om nooit te vergeten.

VERTWIJFELING ÉN BEWONDERING

'Eén patiënt is me enorm bijgebleven. Hij bezocht me net voor de euthanasiewet in 2002. Door een ruggenmergletsel na een motorongeval 20 jaar eerder was hij verlamd in beide benen. Hij was een joviale, sociaal geëngageerde en werklustige man die zijn leven anders had ingericht, met een speciale wagen en aanpassingen in huis voor zijn rolstoel. Stilaan raakte hij echter ook verlamd in zijn armen en dat viel hem heel zwaar. Met verlamde benen kon hij leven, maar met verlamde benen én armen? Ondanks alles was hij blijven genieten van het leven. Hij was zelfs nog naar het Himalaya-gebergte getrokken. Het is mij een raadsel hoe hij met zijn rolstoel die wandelingen had gedaan, maar in elk geval was hij een keer zo uitgeput dat een vriend hem de berg had moeten afdragen. De maat was vol voor hem. Op de afgesproken dag kwam hij naar het ziekenhuis, vergezeld van zijn echtgenote, zijn twee kinderen en een vriend. Hij had zijn favoriete muziek mee en een goede fles champagne. De hoofdverpleger en ik werden uitgenodigd om samen een glas te drinken. Wij waren waarschijnlijk meer gespannen dan hijzelf. Hij was eerder opgelucht, zonder angst. Het afscheid was ontroerend en we voelden ons bijna indringers in die intieme momenten. Terwijl zijn echtgenote en kinderen afscheid van hem namen en de medicatie werd toegediend, bleven wij achter met vertwijfeling, maar ook met bewondering voor wie hij was, de kracht die hij uitstraalde en het gevoel dat het zo was gegaan als hij had gewild.'